

ಜಯಂತ ಕಾಮಿಕೆಂಡೆ

‘ಬಾಳೆ ಹೂವಿನ ಚಟ್ಟೆ’

‘ಒಂಪ್ರಮೀಳಾ ಸ್ವಾಮಿ ಅವರ ‘ಉರೈಂಬ ಉದರ’ ಎಂಬ ಅಪರಾಪದ ಪ್ರಸ್ತುತವು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಪಾಕಶಾಸ್ತ್ರದ ಕೈಪಿಡಿ ಎಂಬ ನೇಪದೋಂದಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ಬರವಣಿಗೆ, ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿನ ತನ್ನ ಭಾಲ್ಯ ಮತ್ತು ವರ್ಷವೆಯ ದಿನಗಳನ್ನ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪವ ನೇನಪ್ರಾಗ್ ಕಥನವೂ ಆಗಿ ಕೂತು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ತೇವು ಬೇವನಾನುಭವದ ಪ್ರಶಾಂತ ಸರೋವರದ ಈ ನೇನಾಗಿ ಅಲೆಗಳು, ತೀರದ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಕಲ್ಲೆಸದೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದಂತಹವಲ್ಲ. ಸಹಜ ಗಾಳಿಗೆ ಮಾಡಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿದೆಂಥವು. ಪ್ರಮೀಳಾ ಅವರ ‘ಪಕ್ಕ’ ನೋಡೆದ ಪಾರದರ್ಶಕತೆಯೇ ಈ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಜೀವಾಳ.

‘ಗಂಡುಬೀರ’ ಎಂದೇ ಕೀಟಲೆಗೊಳಿಗಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಗ್ರಾಮದ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯ ಕಣಣೆ ಹೋರಿ ಪ್ರಮೀಳಾಗೆ ಮರ ಹತ್ತುವುದೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಶ್ರಿತಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಳಿ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿಯ ಮಾವಿನ ಮರ ಹತ್ತಿ – ಅತ್ಯ ಏರಲಾಗದೆ ಇತ್ತು ಇಲಿಯಲಾಗದೆ ಆಗ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದಾಗ ಅವಳ ಜೊತೆಿದ್ದ ವಿಶ್ವ ಮತ್ತು ಗುಂಡ ಎಂಬ ಕಿಂಕರ ಬೊಬ್ಬಿಗೆ ಪಕ್ಕದ ಹೊಲದ ರೈತರೊಬ್ಬರು ಬಂದು ಹಗ್ಗದ ಕುಣಿಕೆ ಎಸೆದು ಬಚಾವು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ... ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಮೃ (ತನ್ನ) ಬಳಿ ಒದೆಯುವಷ್ಟು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಾರ ಕಟ್ಟಿ ಸೀರೆಯನ್ನೇ ಪರದೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಹ್ಕಳು ನಾಟಕ ಆಡುತ್ತಾರೆ... ಉರಿಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದ ಬಸ್ಸು ಶಾಲೆಯ ಎದುರಿನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ರೌಂಡು ಹಾಕಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಉರವರೆಲ್ಲ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ... ಹಬ್ಬದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮೆಲ್ಲುವ ಹಿತೂರಿಯ ರೂಪಾರ್ಯಾದ ಎದುರು ಮನೆಯ ಉರುಮೀಳಿ ಹೇದರಿ ಬ್ಬಿ, ತಟಕ್ಕೆನೆ ತನಗೂ ಅಡಕ್ಕು ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲದಂತೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಬೀದಿ ನೋಡುತ್ತೆ ಕೂರುತ್ತಾಳೆ... ಬಳಿ ಮಲಾರ ತಂದ ಬಳಿಗಾರ, ತವರಿಂದ ಅರಿಷಣ ಕುಂಕುಮ ಬಂದಿರದ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು – “ಬಳಿಯ ಮುಂದೆ ಕಣ್ಣೆರು ಹಾಕಬಾರದಮಾ” ಎಂದು ಸಂತೋಸುತ್ತು ಅವನೇ ತವರಿನ ಬಂಧುವಂತೆ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ... ಹಾಲು ಕರೆಯುವಾಗ ಅಮೃ ಗ್ರಾಮದ ಯಾವುದೇ ಬಾಣಿತಿಗೆ, ಮಗುವಿಗೆ ಮೊದಲ ಪಾಲು ತೆಗೆದಿದುತ್ತಾಳೆ... ರಾತ್ರಿ ಉರವರನ್ನು ರಂಜಿಸಿದ ಚಕ್ಕಳ ಗೊಂಬೆಯಾಟದ ಕುಟುಂಬ ಮರದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಯಾವುದೋ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಒಲೆ ಉರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ... ಎಲ್ಲರ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಗಂಡುಮಹ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಪಕ್ಕಪಾತ ಸದಾ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ... ಅಡಿಕೆ ಸುಲಿಯುವಾಗ ಅಥವಾ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಹಪ್ಪಳ ಸಂದಿಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿನ್ನೆಯ ನಾಟಕದ ಗುಂಗೋ ಅಥವಾ ‘ಕಮಾನು’ ಕಟ್ಟಿದ ಚಕ್ಕಿಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆ.ಆರ್. ಹೇಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿಗೇ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಸಿನಿಮಾದ ಗುಂಗೋ ಸ್ಟ್ರೀಫಿದಾಯಿಕವಾಗಿ ಅವರಿಸಿರುತ್ತದೆ...

ಇಂಥ ಅಪ್ಪಟ ಸಮುದಾಯ ಜೀವನದ ಸ್ವಲ್ಪಿಗಳು ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ, ಅವರೇ ಹೇಳುವ ಅವರ ಮನೆಯ ಹೆಳಿಯ ‘ಬಾಳೆ ಇಂಚಿನ ಪಟ್ಟಾಭಿವೇಕದ ಚಿತ್ರದ ಚಿನ್ನದ ರೇಖೆಗಳಿಂತೆ ಮಿಂಚುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿ ಅಧಾರ್ಯದಲ್ಲೂ ಇಂಥ ನೇನಾಗಿ ಆದ್ರ್ಯ ಚಿತ್ರಗಳ ನಂತರ ಅದರಿಂದಲೇ